

2016. december 15. csütörtök

Iz 54,1-10; Zs. 29; Lk 7,24-30

Sokszor komoly fejtörést okoz egy-egy igerész teológiai kibontása. Mit is jelenthetett akkor, és mit üzen a mának Atyánk éltető igéje, szava. Most advent csendességében, szemem lehunyva: a maga tiszta egyszerűségében szeretném látni, átérezni Izajás próféta bizonyosságát.

Ő is ember volt, megküzdötte élete kihívásait éppúgy, mint bárki más. Mégis micsoda lánggal közvetíti Isten szavát! Micsoda példaértékű ráhagyatkozás tanúsítója! Csupa lelkesítés, biztatás minden szava: „Zengj éneket, ...ujjongj, ...tedd tágassá sátradbán a helyet, ...ne félj”. Átsugárzik szavain, hogy hisz az Úrnak, nyitott szíve látja Őt. Pont, mint János, aki szent elhivatottsággal „egyengeti az utat”, követi lelke, Istene hívó szavát.

- No és a mi hitünk hogyan áll ebben a Jézus utáni kegyelmi időben? Hozott-e Jézus világgosságot személyes életünkbe? Élete és példamutatása változtatott-e a gondolkodásunkon? Lángol-e a szívünk az Ő tanításán?

Mert ha csak világi értékrenddel közelítünk életünk összefüggéseihez és Jézusunkhoz, bizony az könnyen tévútra vihet minket. (Lásd: a hegyi beszéd tanítását: Ha igaz voltotok fölül nem múlja az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába. Mt.5:20) Élő, nyílt szívű kapcsolat nélkül olykor tiszteletlennek és megbotránkoztatónak is láthatnánk Jézusunk viselkedését. Lásd a farizeusok és az írástudók meghiúsították magukban az Isten szándékát, ők nem keresztelkedtek meg Jánosnál, mint a nép. Rangjuk és hatalmuk megkeményítette szívüket, felülírta értékrendjüket.

- Vajon a mi hétköznapi felelősségi körünk, egónk apróbb sikerei nem tesznek érzéketlenné mások szükségleteire? Jelen van életünkben a figyelmesség, a tapintatosság, az előzékenység és a türelem? Mennyire tudjuk gyümölcsoztetni a hitünk?

Jézus keményen fel is teszi kérdéseit hallgatóságának, s mindnyájunknak az elvárásainkkal kapcsolatban. „Mi célból mentetek ki a pusztába?” Lk 7:24.

Visszatekintve azonban Jézus szavainak előzményeire láthatjuk, hogy az Örömhírt és az utat feltáró Hegyi beszédre sokan jöttek Jézushoz, „...hogy hallgassák őt, és gyógyulást nyerjenek”. (Lk 6,18) Érinteni akarták őt, mert „erő áradt ki belőle és mindenkit meggyógyított” (Lk 7,19). Mert az emberek már csak ilyen „tamáskodóak” (Értsd: Jn 20,25). De az igazolás a tisztán látó szívből jön, ami nyitott. Jánoshoz is olyan üzenetet küldött Jézus, amelyből önmagának kellett felismernie benne a megváltót, evangéliumában az ÉLET-et. „...Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak föltámadnak, a szegények pedig hallgatják az evangélium hirdetését. Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.” (Lk 7,22). Valahogy így vagyunk ezzel mind. Nem spórolhatjuk meg ezt a belső utat, mely a felismeréshez vezet. Az Emberfia kimondatlanul fedi fel magát, a befogadó szívre bízva a választ.

- Kész vagyok nap, mint nap magamba fogadni az engem körülvevő csodákat és szükségeket? Adott esetben meg is dicsérem embertársamat? Netán egy őszinte mosollyal is megajándékozom?

Aztán a néphez fordulva Jézus, próbálja ráébreszteni hallgatóságát, vajon ők nyitottak-e? Felismerték-e Jánosban a „követet”, aki előkészíti a Megváltó útját? Befogadó kíváncsisággal

várták vagy nagyon is konkrét elképzelésekkel? A nép elvárása felé hajló „nádat”, előkelő és köztisztviselőként álló prófétát vártak esetleg? Hisz a közfelfogás szerint Isten kegyeltjének, sőt küldöttjének bizonyára világi téren is jómódúan áldottnak kell lennie. Ám az embernek tetsző kép helyett, Istennek kedves prófétát kaptak, aki mentes az efféle hiúságoktól, mégis: „...asszonyok szülöttei között nincs nagyobb, mint János. De aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb, mint ő” (Lk 7,28).

- Mennyire is vagyok elfogult az életben? Vannak-e előítéleteim? Ítélezem-e külső alapján? Személyválogató vagyok?

Igen, esendők vagyunk mind. Ítélezünk akaratlanul is és rosszabb esetben még hangoztatjuk is. Passzívan szemléljük, hogy sok testvérünk él Istentől (önmagát) elzárt néma látszatbiztonságban vagy nagyon is kétségbeesett kiszolgáltatottságban hibát hibára halmozva. És még jó hosszan sorolhatnám legszűkebb környezetünktől társadalmunkig a kétségbeesésbe hajszoló tényeket, DE a jó hír, hogy nekünk Örömhírünk van. Jézusunk van, akiben Atyánkra bízhatjuk magunk, aki a kétséget egységgé kovácsolja! ♥

Ahogy Izajás ragyogtatja ránk: *Izrael Szentje (lesz) a Megváltód, ...örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad, ...az én szeretetem nem hagy el soha!*

Hát „adjátok meg az Úrnak a nevét megillető dicsőséget, és szent udvarában imádjátok az Urat!”

Skutovits Hajnalka, *Nőtincs, Biblia Kör*